

TRISTAN TZARA

Gyere velem vidékre

Te épülő ház, állványzatodon pókszerű száraz ágakkal,
Emelkedj az egekbe derűsen,
Amíg a felhők függönyként szolgálnak,
És a csillagok: hálaadás fényei a sötét erkélyeken.

Két gesztenye, mint kórházból szabaduló nehézkes emberek
Közöttük nőtt ki a zsidó temető – kövekből;
A város peremén, a dombon
Mint férgek hemzsegek a sírok.

A sárga dokkoló vár az állomás előtt
Nádak törnek bennem papír susogással
Lassan akarok kimúlni az országon átutazva
Lelkem egyensúlyozzon, mint a kötél táncos.

Hamuszínű szakállal cigány koldusok
Bóklásznak az erdőben
Félek, hogyha találkozom velük,
Amikor a nap az ösvényekhez dörzsöli szemhéját.

Lóháton megyünk egész nap
Jó hírű fogadóknak megpihenünk,
Hol sok jó barátság köttetik,
És a fogadós lányával hálsz éjjel.

A diófa alatt – ahol a szél kitartó, mint a kerti szökőkút
Sakkozni fogunk
Mint két öreg gyógyszerész
A nővérem közben újságot olvas a függőágyban...

Majd meztelenre vetkőzünk a dombon
Hogy megbotránkozzon a pap, hogy élvezzék a lányok,
Mint a gazdálkodók nagy szalmakalapokat hordunk
A malomkerék mellett fogunk megfürödni
Aztán kifekszünk hetykén a napon
Miközben ellopják a ruhánkat és megugatnak kutyák...

Gárceni, 1915.

Balázs F. Attila fordítása